

S Bohom život neumiera

Príbeh evanjelia tejto nedele (Mk 4,35-41) sa odohráva pozdĺž mora, ako to evanjelista spresňuje na začiatku štvrtej kapitoly (4,1). More, ktorého brehy Ježiš navštevoval, pretože tam povolal svojich prvých učeníkov (1,16-20) a tam aj učil. Teraz ich žiada, aby ho spoločne preplávali.

Dej je navrhnutý tak, aby nám ukázal, aký mocný a schopný zázrakov je Ježiš. Pozrime sa spoločne na detaily príbehu, kde môžeme objaviť niekoľko podnetov aj pre náš život.

V tomto príbehu je to jediný krát, kedy sa evanjelium zameriava na Ježišov spánok. *Je možné, že Ježiš celý tento nešťastný výlet naplánoval, aby svojim učeníkom ukázal, že mu môžu dôverovať? Alebo je Ježišov spánok obrazom toho, keď sa učeníkom, ale aj nám, zdá, že obloha je prázdna, že Boh na nás zabudol, že je roztržitý a že nepočuje naše modlitby?*

Mohlo by sa zdať, že detail «poduška/vankúš» (v. 38). vyjadruje myšlienku Ježišovho nezáujmu. Loď je zaplavená a Majster na nej pohodlne spí. Tu chce Marek evokovať príbeh o prorokovi Jonášovi, ktorý bol poslaný k pohanom. Keď zaspal na lodi, keď bolo more rozbúrené, prebudili ho jeho spolucestujúci, ktorí ako Ježišovi učeníci hovoria, že sú *stratení*.

Strach učeníkov provokuje otázku: Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme? (v. 38). Ježiš zasahuje, a tvrdo karhá vietor a prikazuje moru mlčať, doslova «nasadiť si náhubok». Je to zvláštny výraz, no v hebrejčine vietor alebo more nekričí, ako my hovoríme, ale šteká, ako keby to bol nahnevaný pes.

Medzi nami, v našich rodinách a spoločenstvách, jedna z vecí, ktorá najviac bolí, je, keď sa počujeme povedať: Nezáleží ti na mne? Je to fráza, ktorá bolí a rozpútava búrky v srdci. Búrka odhaľuje našu zraniteľnosť a odhaľuje tie falošné a nadbytočné istoty, s ktorými sme vybudovali naše programy, zvyky a priority.

Slová, ktoré Ježiš hovorí vetru a moru (v. 39) by mohli platiť pre učeníkov, a dokonca aj pre nás: *Mlč, zastav neutíchajúci kolotoč ustaraných myšlienok, nikdy nenasýtených túžob, tvojho ega, ktoré nikdy nie je dostatočne ocenené. A vstúp do hlbokého ticha, v ktorom zažiješ prítomnosť nevyspytateľného, no blízkeho Tajomstva, v ktorom môžeš dôverovať Bohu!* Ako hovorí prorok Izaiáš: Lebo hovorí Pán, Boh, Svätý Izraela: «Vaša spása spočíva v obrátení a upokojení, vaša sila spočíva v sebedovomom opustení» (Iz 30,15).

Ježiš ako múdry Majster začína spochybňovaním obáv: *Čo sa tak bojíte?* (v. 40) alebo doslovnejšie: *Prečo ste takí plachí/zbabelí (gr. deilói)*“ (v. 40). Otázka sa môže zdať zbytočná a dokonca neúctivá. Ježiš však hneď nadväzuje na druhú otázku: *Ešte stále nemáte vieru?* (v. 40).

Tu je to, na čo chce poukázať evanjelista: prechod: od strachu k viere. To je to, čo robí rozdiel a čo premieňa vystrašených učeníkov na mužov viery. Vedia, že Ježiš

je na lodi, aj keď je plná vody a zdá sa, že sa potápa. Záleží mu na nich, zostáva s nimi, aj keď sa zdá, že je neprítomný a tichý.

A toto je pozvanie aj pre nás: *urobiť tento krok viery a prijať tvár Boha odlišnú od tej, akú by sme chceli. Nie Boha, ktorý zasahuje, aby urobil to, čo chceme. Ale Boha, ktorý „spí“, ktorý necháva veci tak, ako sú, ktorý sa nebojí rozpútania búrok zla, pretože keď sa zdá, že zlo povedalo posledné slovo, On ukazuje, že vyhralo.*

Strach z nebezpečenstva a neočakávaných udalostí života je jedným z motorov, ktoré poháňajú našu slabú a krehkú vieru. Strach, keď sa cítime opustení a zdá sa, že Boh spí, pričom by sme chceli, aby okamžite zasiahol. Utrpenie je skúsenosť, ktorá sa nám často javí ako nezmyselná, a vždy je sprevádzaná tichým výkrikom: Kde si, Bože?

Neistota je možno najcharakteristickejšia črta našej doby. Je to vírus podozrievavosti, že Boh nás necháva napospas zlyhaniu a drámam nášho života. Ale on zasahuje, je tu, vedľa nás! Boh nekoná namiesto nás, neodvádza nás od búrok, ale podporuje nás v búrkach. Bonhoeffer povedal: *Boh nezachraňuje pred utrpením, ale v utrpení, nechráni pred bolesťou, ale v bolesti, nezachráni pred krížom, ale v kríži.*

Božie Slovo nás utešuje a nabáda, a nespočetnekrát opakuje: *Neboj sa!* Tento výraz sa v Biblii vyskytuje 365-krát, čo znamená, že Boh nám chce každý deň povedať: „Neboj sa! Ani zoči-voči neočakávaným udalostiam sa nikdy neboj, pretože som s tebou!

Na konci príbehu sa učeníkov zmocní veľký strach, doslova «boli vystrašení veľkým strachom» (*efobethesan fobon megan*). (v. 41), ale to preto, lebo videli účinnosť Ježišovho slova a uvedomili si prítomnosť živého Boha v ich strede.

«Začiatkom viery je poznanie, že potrebujeme spasenie. Sami nie sme sebestační, naopak, sami sa potápame: Pána potrebujeme ako starí navigátori hviezd. Pozvyme Ježiša do člnov nášho života. Odovzdajme Mu svoje obavy, aby ich premohol. Rovnako ako učeníci zažijeme, že s Ním na palube, naša loď nestroskotá. Toto je Božia sila: *premieňať všetko, čo sa nám deje, na dobré, dokonca aj zlé veci. To vnáša pokoj do našich búrok, pretože s Bohom život nikdy neumiera*» (Pápež František).